ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

της 8ης Οκτωβρίου 2025 *

«Ενέργεια – Εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας – Κατευθυντήρια γραμμή για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας – Άρθρο 1 του κανονισμού (ΕΕ) 2017/2195 – Ευρωπαϊκή πλατφόρμα για τη διαδικασία συμψηφισμού ανισορροπιών – Μη συμμετοχή του ελβετικού διαχειριστή συστήματος μεταφοράς – Απόφαση του ACER για την τροποποίηση του πλαισίου υλοποίησης της πλατφόρμας – Προσφυγή ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών του ACER – Ειδικοί όροι και λεπτομερείς κανόνες για την άσκηση της προσφυγής – Άρθρο 28 του κανονισμού (ΕΕ) 2019/942 – Απαράδεκτο λόγω ελλείψεως ενεργητικής νομιμοποίησης ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών – Άμεσος και ατομικός επηρεασμός»

Στην υπόθεση T-556/23,

Swissgrid AG, με έδρα το Aarau (Ελβετία), εκπροσωπούμενη από τον P. De Baere, τον P. L' Ecluse, τον K. T'Syen, την V. Lefever και τον V. Ion, δικηγόρους,

προσφεύγουσα,

κατά

Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER), εκπροσωπούμενου από τους P. Martinet και E. Tremmel, επικουρούμενους από τους B. Creve και T. Kölsch, δικηγόρους,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από την O. Beynet, τον T. Scharf, τον B. De Meester και τον C. Hödlmayr,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο, κατά τις διασκέψεις, από τους P. Škvařilová-Pelzl, πρόεδρο, I. Nõmm (εισηγητή), G. Steinfatt, D. Kukovec και R. Meyer, δικαστές,

γραμματέας: I. Kurme, διοικητική υπάλληλος,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 12ης Μαρτίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, η προσφεύγουσα Swissgrid AG ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως A-009-2022 του συμβουλίου προσφυγών του Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER), της 29ης Ιουνίου 2023, με την οποία απορρίφθηκε ως απαράδεκτη η προσφυγή κατά της αποφάσεως 16/2022 του ACER, της 30ής Σεπτεμβρίου 2022 (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Η προσφεύγουσα είναι ανώνυμη εταιρεία ελβετικού δικαίου και ο μοναδικός διαχειριστής συστήματος μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας (στο εξής: ΔΣΜ) στην Ελβετία.

3 Η προσφεύγουσα συμμετείχε από το 2012 στην International Grid Control Cooperation (IGCC), ένα όργανο συνεργασίας μεταξύ ΔΣΜ με σκοπό τη βελτιστοποίηση της αυτόματης διαχείρισης των εφεδρειών αποκατάστασης συχνότητας μέσω μιας διαδικασίας συμψηφισμού ανισορροπιών. Το 2016, έντεκα ΔΣΜ –περιλαμβανομένης της προσφεύγουσας– συνήψαν μεταξύ τους πολυμερή συμφωνία για την IGCC, η οποία ρύθμιζε τους κανόνες συνεργασίας τους.

4 Βάσει του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 714/2009 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2009, σχετικά με τους όρους πρόσβασης στο δίκτυο για τις διασυνοριακές ανταλλαγές ηλεκτρικής ενεργείας και την κατάργηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1228/2003 (ΕΕ 2009, L 211, σ. 15), η Ευρωπαϊκή Επιτροπή εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΕ) 2017/2195, της 23ης Νοεμβρίου 2017, σχετικά με τον καθορισμό κατευθυντήριας γραμμής για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2017, L 312, σ. 6), ο οποίος προβλέπει τη δημιουργία κοινών ευρωπαϊκών πλατφορμών για την εφαρμογή της διαδικασίας συμψηφισμού ανισορροπιών και την εκπλήρωση των όρων ανταλλαγής ενέργειας εξισορρόπησης από εφεδρείες αποκατάστασης συχνότητας και από εφεδρείες αντικατάστασης και ιδίως, στο άρθρο 22, τη δημιουργία ευρωπαϊκής πλατφόρμας για τη διαδικασία συμψηφισμού ανισορροπιών.

5 Τον Δεκέμβριο του 2019, οι ΔΣΜ που είχαν υπογράψει την πολυμερή συμφωνία για την IGCC, περιλαμβανομένης της προσφεύγουσας, συνήψαν συμφωνία συνεργασίας για την IGCC (στο εξής: συμφωνία συνεργασίας για την IGCC), η οποία αντικαθιστά την πολυμερή συμφωνία. Η συμφωνία συνεργασίας υπόκειται στην κύρια συμφωνία για τις πλατφόρμες εξισορρόπησης, η οποία είναι κοινή για όλες τις πλατφόρμες και τέθηκε σε ισχύ την 1η Ιουλίου 2020 (στο εξής: κύρια συμφωνία).

6 Στις 24 Ιουνίου 2020 ο ACER εξέδωσε την απόφαση 13/2020, η οποία αφορούσε τη δημιουργία ευρωπαϊκής πλατφόρμας για τη διαδικασία συμψηφισμού ανισορροπιών (imbalance netting process, στο εξής: πλατφόρμα IN) και περιλάμβανε ως παράρτημα το πλαίσιο υλοποίησης της πλατφόρμας IN (στο εξής: πλαίσιο υλοποίησης).

7 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ι′, του πλαισίου υλοποίησης όριζε ότι ως «ΔΣΜ μέλος» νοείται «κάθε ΔΣΜ ο οποίος [είχε] προσχωρ[ήσει] στην πλατφόρμα IN, περιλαμβανομένων των ΔΣΜ των περιοχών [ελέγχου φορτίου-συχνότητας] τις οποίες εκμεταλλεύονται περισσότεροι ΔΣΜ διαφόρων κρατών μελών ή τρίτων χωρών» και το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ιβ′, όριζε ότι ως «συμμετέχων ΔΣΜ» νοείται «κάθε ΔΣΜ-μέλος που χρησιμοποιεί την πλατφόρμα IN προκειμένου να εφαρμόσει τη διαδικασία συμψηφισμού ανισορροπιών για τις εκούσιες ανταλλαγές ενέργειας εξισορρόπησης».

8 Το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ′, του πλαισίου υλοποίησης όριζε ότι η IGCC «αποτελ[ούσε] το σχέδιο υλοποίησης της πλατφόρμας IN» και το άρθρο 5, παράγραφος 2, προέβλεπε ότι «όλοι οι ΔΣΜ μέλη συμφων[ούσαν] να θέσουν σε εφαρμογή τις απαραίτητες προσαρμογές στις λειτουργίες της IGCC συμφώνως [προς το πλαίσιο υλοποίησης] […]». Κατά το άρθρο 5, παράγραφος 3, του πλαισίου υλοποίησης, για την εκπλήρωση της υποχρέωσης να καταστεί λειτουργική η πλατφόρμα IN, όλοι οι ΔΣΜ μέλη «δημι[ούργησαν] την πλατφόρμα IN η οποία στηρί[χθηκε] στο σχέδιο υλοποίησης της IGCC, η οποία μετατρ[άπηκε] σε πλατφόρμα IN μετά την έγκριση [του πλαισίου υλοποίησης]».

9 Στις 31 Μαρτίου 2022, κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 10, παράγραφος 2, του πλαισίου υλοποίησης, το Ευρωπαϊκό Δίκτυο Διαχειριστών Συστημάτων Μεταφοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας (στο εξής: ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας) υπέβαλε στον ACER πρόταση τροποποίησης του πλαισίου υλοποίησης, η οποία αφορούσε τον ορισμό των οντοτήτων οι οποίες θα ασκούσαν τα καθήκοντα που καθορίζονται στο εν λόγω πλαίσιο.

10 Στις 30 Σεπτεμβρίου 2022 ο ACER εξέδωσε την απόφαση 16/2022 για την τροποποίηση του πλαισίου υλοποίησης. Με το άρθρο 1, στοιχείο β′, του παραρτήματος Ι της εν λόγω αποφάσεως τροποποιήθηκε ο ορισμός της έννοιας του «ΔΣΜ μέλους», ο οποίος διαλαμβάνεται στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ι′, του πλαισίου υλοποίησης προκειμένου να περιλαμβάνει στο εξής «τους ΔΣΜ στους οποίους εφαρμ[οζόταν] ο κανονισμός [2017/2195] και οι οποίοι [είχαν] προσχωρήσει στην πλατφόρμα IN, συμπεριλαμβανομένων των ΔΣΜ που προέρχονται από περιοχές [ρύθμισης φορτίου-συχνότητας] με περισσότερους από έναν ΔΣΜ».

11 Στις 30 Νοεμβρίου 2022 η προσφεύγουσα άσκησε προσφυγή κατά της ως άνω αποφάσεως ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών του ACER.

12 Με την προσβαλλόμενη απόφαση, το συμβούλιο προσφυγών έκρινε ότι η απόφαση 16/2022 δεν συνιστούσε πράξη η οποία μπορούσε να επηρεάσει τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας και, ως εκ τούτου, δεν έχρηζε περαιτέρω εξέτασης το ζήτημα αν την αφορούσε άμεσα και ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 2019/942 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2019, για την ίδρυση Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ΕΕ 2019, L 158, σ. 22), με αποτέλεσμα να απορρίψει την προσφυγή της ως απαράδεκτη. Το συμβούλιο προσφυγών διευκρίνισε τα εξής:

– το παραδεκτό των προσφυγών που ασκούνται βάσει άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 πρέπει να εξετάζεται υπό το πρίσμα της σχετικής με το άρθρο 263 ΣΛΕΕ νομολογίας και, ως εκ τούτου, έπρεπε να εξακριβωθεί αν η απόφαση 16/2022 παρήγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία μπορούσαν να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή της·

– από τον κανονισμό 2017/2195 προκύπτει ότι στις πλατφόρμες που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω κανονισμού επιτρέπεται να συμμετέχουν μόνον ΔΣΜ οι οποίοι υπόκεινται στο δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης (εξαιρουμένων των ελβετικών ΔΣΜ και μόνον όσον αφορά τις ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης, υπό την προϋπόθεση ότι η Επιτροπή έχει εκδώσει σχετική απόφαση βάσει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του εν λόγω κανονισμού)·

– το γεγονός ότι η διαδικασία του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195 αφορούσε μόνον τη συμμετοχή της Ελβετίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης και όχι τη συμμετοχή της στην πλατφόρμα IN ενίσχυε το συμπέρασμα ότι δικαίωμα συμμετοχής διέθεταν μόνον οι ΔΣΜ που υπόκεινται στο δίκαιο της Ένωσης·

– από τα προεκτεθέντα συνάγεται ότι με την απόφαση 16/2022 απλώς εφαρμόστηκε ο κανονισμός 2017/2195, ενώ τη νομική κατάσταση της προσφεύγουσας ρύθμιζε ο κανονισμός 2017/2195 και όχι η εν λόγω απόφαση·

– ο κανονισμός 2017/2195 είχε εφαρμογή από τις 18 Δεκεμβρίου 2017 και το άρθρο 1 αυτού δεν είχε τροποποιηθεί, η δε νομική κατάσταση της προσφεύγουσας ήταν η ίδια τόσο υπό το κράτος της απόφασης 13/2020 όσο και υπό το κράτος της απόφασης 16/2022 και, ως εκ τούτου, δεν είχε μεταβληθεί με την απόφαση 16/2022·

– η προσφεύγουσα δεν περιλαμβανόταν στους αποδέκτες της αποφάσεως 13/2020 και δεν μπορούσε επομένως να γίνει δεκτό ότι η απόφαση 16/2022 είχε ως συνέπεια για την προσφεύγουσα την απώλεια της ιδιότητάς της ως μέλους της πλατφόρμας IN, όπερ θα μπορούσε να την επηρεάσει άμεσα και ατομικά·

– η προσφεύγουσα δεν μπορούσε να επικαλεστεί την προηγούμενη συμμετοχή της σε σχέδια δημιουργίας πλατφορμών ή συμβατικές ρυθμίσεις προκειμένου να θέσει υπό αμφισβήτηση την ερμηνεία των διατάξεων του κανονισμού 2017/2195.

Αιτήματα των διαδίκων

13 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση και

– να καταδικάσει τον ACER στα δικαστικά έξοδα.

14 Ο ACER ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

15 Η Επιτροπή ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή και

– να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

16 Προς στήριξη της υπό κρίση προσφυγής, η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως.

17 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του κανονισμού 2017/2195. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι κακώς το συμβούλιο προσφυγών έκρινε ότι ο κανονισμός 2017/2195 αποκλείει τη συμμετοχή της στην πλατφόρμα IN.

18 Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται σφάλμα εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 στην υπό κρίση υπόθεση. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το συμβούλιο προσφυγών εσφαλμένως έκρινε ότι η προσφυγή κατά της αποφάσεως 16/2022 ήταν απαράδεκτη.

19 Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, τον οποίο η προσφεύγουσα επικαλείται επικουρικώς, προβάλλεται ένσταση ελλείψεως νομιμότητας του κανονισμού 2017/2195, βάσει του άρθρου 277 ΣΛΕΕ, σε περίπτωση που ο κανονισμός 2017/2195 ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι απαγορεύει τη συμμετοχή της στην πλατφόρμα IN.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του κανονισμού 2017/2195

20 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης κατά την οποία ο κανονισμός 2017/2195 αποκλείει τη συμμετοχή της Ελβετίας στην πλατφόρμα IN ενέχει πλάνη περί το δίκαιο. Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, υποστηρίζει ότι το συμπέρασμα αυτό απορρέει από εσφαλμένη ερμηνεία του κανονισμού 2017/2195. Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, αμφισβητεί ειδικότερα την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195.

21 Η Επιτροπή και ο ACER θεωρούν ότι η ως άνω αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης δεν ενέχει πλάνη περί το δίκαιο.

22 Όσον αφορά τα δύο σκέλη του πρώτου λόγου ακυρώσεως, τα οποία πρέπει να εξεταστούν από κοινού, θα πρέπει να εξακριβωθεί αν ορθώς το συμβούλιο προσφυγών έκρινε ότι το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195, το οποίο αφορά το αντικείμενο και το πεδίο εφαρμογής του, αποκλείει τη συμμετοχή της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα IN η οποία προβλέπεται στο άρθρο 22 του εν λόγω κανονισμού.

23 Κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνονται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ. απόφαση της 14ης Μαρτίου 2024, VR Bank Ravensburg-Weingarten, C-536/22, EU:C:2024:234, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

24 Επισημαίνεται ότι το άρθρο 1, παράγραφος 2, του κανονισμού 2017/2195 διευκρινίζει ότι ο «παρών κανονισμός εφαρμόζεται στους [ΔΣΜ], τους διαχειριστές συστημάτων διανομής (“ΔΣΔ”), συμπεριλαμβανομένων των κλειστών συστημάτων διανομής, τις ρυθμιστικές αρχές, τον [ACER], το [ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας], τρίτα μέρη στα οποία έχουν εκχωρηθεί ή ανατεθεί αρμοδιότητες και άλλους συμμετέχοντες στην αγορά».

25 Το άρθρο 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195 διευκρινίζει ότι οι «ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης μπορεί να είναι ανοιχτές σε ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ελβετία, υπό την προϋπόθεση ότι το εθνικό της δίκαιο εφαρμόζει τις βασικές διατάξεις της ενωσιακής νομοθεσίας για την αγορά ηλεκτρικής ενέργειας και ότι υφίσταται διακυβερνητική συμφωνία συνεργασίας στον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ της Ένωσης και της Ελβετίας, ή αν ο αποκλεισμός της Ελβετίας ενδέχεται να προκαλέσει μη προγραμματισμένες φυσικές ροές ισχύος μέσω της Ελβετίας οι οποίες θέτουν σε κίνδυνο την ασφάλεια του συστήματος της περιφέρειας».

26 Τέλος, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195:

«Εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις της παραγράφου 6, η Επιτροπή αποφασίζει, με βάση γνωμοδότηση του [ACER] και όλων των ΔΣΜ, σύμφωνα με τις διαδικασίες που καθορίζονται στο άρθρο 4 παράγραφος 3, σχετικά με τη συμμετοχή της Ελβετίας στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των ελβετικών ΔΣΜ συνάδουν με τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των ΔΣΜ που δραστηριοποιούνται στην Ένωση, ώστε να είναι δυνατή η ομαλή λειτουργία της αγοράς εξισορρόπησης σε επίπεδο Ένωσης και να εξασφαλίζονται ισότιμοι όροι ανταγωνισμού για όλους τους εμπλεκόμενους παράγοντες.»

27 Όσον αφορά τη γραμματική και συστηματική ερμηνεία του κανονισμού 2017/2195, επισημαίνεται ότι, μολονότι το άρθρο 1, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού δεν κάνει ρητή αναφορά αποκλειστικώς και μόνο στους ΔΣΜ της Ένωσης, το άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του ίδιου κανονισμού προβλέπει τις περιπτώσεις στις οποίες ελβετικοί ΔΣΜ μπορούν να συμμετέχουν σε ορισμένες από τις πλατφόρμες που προβλέπονται στον εν λόγω κανονισμό βάσει απόφασης της Επιτροπής καθώς και τη διακασία που ακολουθείται για τη συμμετοχή αυτή.

28 Η ύπαρξη όμως τέτοιας δυνατότητας της Επιτροπής, ήτοι να δέχεται τη συμμετοχή μόνον των ελβετικών ΔΣΜ σε ορισμένες πλατφόρμες και υπό ορισμένες μόνον προϋποθέσεις, μπορεί να ερμηνευθεί μόνον ως εξαίρεση, ενδεικτική της απουσίας γενικού κανόνα συμμετοχής των εκτός της Ένωσης ΔΣΜ στις πλατφόρμες που προβλέπονται στον κανονισμό 2017/2195, μεταξύ των οποίων και στην πλατφόρμα IN που προβλέπεται στο άρθρο 22.

29 Επισημαίνεται εξάλλου ότι το ως άνω συμπέρασμα επιρρωννύεται από την τελολογική ερμηνεία του κανονισμού 2017/2195, δεδομένου ότι από τις αιτιολογικές σκέψεις 1 και 10 προκύπτει ότι κανονισμός 2017/2195 επιδιώκει τη δημιουργία μιας πλήρως λειτουργικής και διασυνδεδεμένης εσωτερικής αγοράς ενέργειας.

30 Συναφώς, επισημαίνεται ότι πρόθεση της Επιτροπής ήταν η εφαρμογή ισότιμων όρων ανταγωνισμού στους ΔΣΜ οι οποίοι μετέχουν στις πλατφόρμες. Ο σκοπός αυτός μνημονεύεται στην αιτιολογική σκέψη 8 του κανονισμού 2017/2195, κατά την οποία «οι κανόνες που αφορούν τους όρους και τις προϋποθέσεις εξισορρόπησης […] διασφαλίζουν επαρκή ανταγωνισμό βασισμένο σε ισότιμους όρους για όλους τους συμμετέχοντες στην αγορά». Ο σκοπός αυτός εκφράζεται επίσης στο άρθρο 19, παράγραφος 3, στοιχείο δ′, στο άρθρο 20, παράγραφος 3, στοιχείο δ′, στο άρθρο 21, παράγραφος 3, στοιχείο δ′, και στο άρθρο 22, παράγραφος 3, στοιχείο

δ', του κανονισμού 2017/2195, κατά τα οποία οι κανόνες που διέπουν τις διάφορες πλατφόρμες πρέπει να «[βασίζονται στην] αρχή της αποφυγής των διακρίσεων και [να διασφαλίζουν την] ισότιμη […] μεταχείριση […] όλων των ΔΣΜ μελών, καθώς και [να λαμβάνουν μέριμνα] ώστε κανένας ΔΣΜ να μην επωφελείται από αδικαιολόγητα οικονομικά πλεονεκτήματα μέσω της συμμετοχής στις λειτουργίες της ευρωπαϊκής πλατφόρμας».

31 Εν προκειμένω, όπως είχε την ευκαιρία να επισημάνει το Δικαστήριο, η Ελβετική Συνομοσπονδία, με την άρνηση προσχώρησης στη Συμφωνία για τον Ευρωπαϊκό Οικονομικό Χώρο (ΕΟΧ), δεν δέχθηκε το σχέδιο δημιουργίας ενός ενοποιημένου οικονομικού συνόλου με ενιαία αγορά, στηριζόμενου σε κοινούς μεταξύ των μελών του κανόνες, αλλά προέκρινε τη λύση των διμερών συμφωνιών, σε συγκεκριμένους τομείς, με την Ένωση και τα κράτη μέλη της. Ως εκ τούτου, η Ελβετική Συνομοσπονδία δεν προσχώρησε στην εσωτερική αγορά της Ένωσης (αποφάσεις της 12ης Νοεμβρίου 2009, Grimme, C-351/08, EU:C:2009:697, σκέψη 27, και της 7ης Μαρτίου 2013, Ελβετία κατά Επιτροπής, C-547/10 P, EU:C:2013:139, σκέψεις 78 και 79).

32 Δεδομένου ότι οι ελβετικοί ΔΣΜ δεν υπόκεινται, κατά συνέπεια, στους ίδιους κανόνες με εκείνους που εφαρμόζονται στους ΔΣΜ των κρατών μελών της Ένωσης, ο αποκλεισμός τους από τις προβλεπόμενες στον κανονισμό 2017/2195 πλατφόρμες, υπό την επιφύλαξη της εναλλακτικής λύσης του διμερούς διακανονισμού, ο οποίος παραμένει πάντοτε δυνατός, δικαιολογείται πλήρως υπό το πρίσμα του σκοπού που επιδιώκει ο εν λόγω κανονισμός.

33 Εκ των ανωτέρω προκύπτει ότι το συμβούλιο προσφυγών δεν υπέπεσε στην προβαλλόμενη από την προσφεύγουσα πλάνη περί το δίκαιο καθόσον επισήμανε στις αιτιολογικές σκέψεις 52 έως 57 της προσβαλλόμενης απόφασης ότι η συμμετοχή των ελβετικών ΔΣΜ αποκλείεται, πέραν των περιπτώσεων που προβλέπονται στο άρθρο 1, παράγραφοι 6 και 7, του κανονισμού 2017/2195.

34 Το ως άνω συμπέρασμα δεν αναιρείται από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας.

35 Όσον αφορά, μεταξύ άλλων, την αιτιολογική σκέψη 70 του κανονισμού (ΕΕ) 2019/943 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 5ης Ιουνίου 2019, σχετικά με την εσωτερική αγορά ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2019, L 158, σ. 54), επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η εν λόγω αιτιολογική σκέψη απλώς τονίζει τη σημασία της στενής συνεργασίας μεταξύ των κρατών μελών, των συμβαλλομένων μερών της Ενεργειακής Κοινότητας και άλλων τρίτων χωρών που εφαρμόζουν τον εν λόγω κανονισμό ή αποτελούν μέρος της συγχρονισμένης περιοχής της ηπειρωτικής Ευρώπης.

36 Δεν υπάρχει όμως καμία αντίφαση μεταξύ της πρόθεσης του νομοθέτη να προωθήσει τη διεθνή συνεργασία και του γεγονότος ότι το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195 επιτρέπει τη συμμετοχή μόνον των ΔΣΜ της Ένωσης στις πλατφόρμες τις οποίες ρυθμίζει. Πράγματι, η συμμετοχή στις πλατφόρμες αυτές μπορεί να στηριχθεί σε διάταξη διαφορετική από το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195, όπως είναι η διεθνής συμφωνία μεταξύ της Ένωσης και της οικείας τρίτης χώρας, δεδομένου ότι μια τέτοια συμφωνία, κατά το άρθρο 216, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, δεσμεύει τα θεσμικά όργανα της Ένωσης και, κατά συνέπεια, κατισχύει των πράξεων της Ένωσης (βλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Air Transport Association of America κ.λπ., C-366/10, EU:C:2011:864, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

37 Ομοίως, στο πλαίσιο αυτό, το γεγονός ότι το άρθρο 23 του κανονισμού 2017/2195, το οποίο αφορά τον επιμερισμό των δαπανών μεταξύ ΔΣΜ διαφορετικών κρατών μελών, προβλέπει στην παράγραφο 3 τον επιμερισμό των κοινών δαπανών μεταξύ των ΔΣΜ των κρατών μελών και των τρίτων χωρών που συμμετέχουν στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την

έννοια ότι παρέχει, αυτό καθεαυτό, δικαίωμα στους ΔΣΜ τρίτων χωρών να συμμετέχουν στις πλατφόρμες. Αντιθέτως, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι αποσαφηνίζει τον τρόπο επιμερισμού των εν λόγω δαπανών μεταξύ των ΔΣΜ της Ένωσης, οι οποίοι συμμετέχουν στις πλατφόρμες δυνάμει του άρθρου 1 του κανονισμού 2017/2195, και των ΔΣΜ των τρίτων χωρών, οι οποίοι συμμετέχουν επί τη βάσει άλλων νομικών διατάξεων.

38 Όσον αφορά την αιτιολογική σκέψη 15 του κανονισμού (ΕΕ) 2017/1485 της Επιτροπής, της 2ας Αυγούστου 2017, σχετικά με τον καθορισμό κατευθυντήριων γραμμών για τη λειτουργία του συστήματος μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας (ΕΕ 2017, L 220, σ. 1), στην οποία παραπέμπει η προσφεύγουσα, τονίζεται ρητώς ο σκοπός ο οποίος έγκειται στην υποστήριξη των τρίτων χωρών κατά την εφαρμογή κανόνων παρόμοιων με αυτούς που περιέχονται στον κανονισμό 2017/1485. Επιπλέον, μολονότι ο κανονισμός 2017/1485 υπογραμμίζει τον σκοπό της διευκόλυνσης της συνεργασίας μεταξύ των ΔΣΜ της Ένωσης και των ΔΣΜ τρίτων χωρών όσον αφορά την ασφαλή λειτουργία του συστήματος, επισημαίνεται ότι μια τέτοια συνεργασία δεν προϋποθέτει κατ' ανάγκην πρόσβαση στις πλατφόρμες του κανονισμού 2017/2195, αλλά μπορεί να λάβει τη μορφή συμφωνιών μεταξύ των ΔΣΜ της Ένωσης και των ΔΣΜ των οικείων τρίτων χωρών, όπως προβλέπει ρητώς το άρθρο 13 του κανονισμού 2017/1485, κατά το οποίο «όταν συγχρονισμένη περιοχή περιλαμβάνει ΔΣΜ τόσο της Ένωσης όσο και τρίτων χωρών, εντός 18 μηνών από την έναρξη ισχύος του παρόντος κανονισμού, όλοι οι ΔΣΜ στην εν λόγω συγχρονισμένη περιοχή επιδιώκουν να συνάψουν με τους ΔΣΜ τρίτων χωρών που δεν δεσμεύονται από τον παρόντα κανονισμό συμφωνία που ορίζει τη βάση για τη συνεργασία τους σχετικά με την ασφαλή λειτουργία των συστημάτων και ρυθμίσεις για τη συμμόρφωση των ΔΣΜ τρίτων χωρών, σύμφωνα με τον παρόντα κανονισμό».

39 Τέλος, το γεγονός ότι η πλατφόρμα ΙΝ δεν εμπίπτει στην έννοια των «ευρωπαϊκών πλατφορμών για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης» του άρθρου 1, παράγραφος 6, του κανονισμού 2017/2195 υποδηλώνει μόνον ότι δεν είναι δυνατή η έγκριση της συμμετοχής της προσφεύγουσας με απόφαση της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 7, του κανονισμού 2017/2195, αλλά απαιτείται η ύπαρξη άλλης νομικής βάσεως, όπως διευκρινίζεται στη σκέψη 36 ανωτέρω.

40 Συνεπώς, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται πλάνη εκτιμήσεως κατά την εφαρμογή του άρθρου 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942 στην υπό κρίση υπόθεση

41 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το συμβούλιο προσφυγών παρέβη το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, καθόσον έκρινε ότι η απόφαση 16/2022 δεν μετέβαλε ουσιωδώς τη νομική της κατάσταση. Στο πλαίσιο του πρώτου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στο συμβούλιο προσφυγών ότι δεν αναγνώρισε το δικαίωμα συμμετοχής της στην πλατφόρμα ΙΝ βάσει της απόφασης 13/2020. Με το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, ισχυρίζεται ότι το συμβούλιο προσφυγών κακώς δεν έλαβε υπόψη τις συνέπειες της αποφάσεως 16/2022 επί των συμβάσεων στις οποίες αυτή αποτελεί συμβαλλόμενο μέρος.

42 Ο ACER, υποστηριζόμενος από την Επιτροπή, απαντά, μεταξύ άλλων, ότι το πρώτο σκέλος στηρίζεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι η προσφεύγουσα διέθετε δικαίωμα συμμετοχής στην πλατφόρμα ΙΝ βάσει της απόφασης 13/2020, ενώ ένα τέτοιο δικαίωμα συμμετοχής μπορούσε να απορρέει μόνον από σχετική απόφαση της Επιτροπής εκδοθείσας δυνάμει του κανονισμού 2017/2195. Προσθέτει ότι, στο κανονιστικό πλαίσιο στο οποίο εντασσόταν η απόφαση 13/2020,

η αναφορά του άρθρου 3, παράγραφος 1, στοιχείο ι', του πλαισίου υλοποίησης σε «τρίτες χώρες» μπορούσε να νοηθεί μόνον ως αναφορά στις τρίτες χώρες που εφαρμόζουν το δίκαιο της Ένωσης. Ο ACER αμφισβητεί το παραδεκτό του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως και υποστηρίζει ότι πρέπει εν πάση περιπτώσει να απορριφθεί ως αβάσιμο. Επομένως, το συμβούλιο προσφυγών ορθώς επισήμανε ότι δεν είναι δυνατή η επίκληση συμβατικών ρυθμίσεων ιδιωτικού δικαίου προκειμένου να τεθεί υπό αμφισβήτηση η εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης και ότι η προσφεύγουσα εσφαλμένως υποστηρίζει ότι η απόφαση 16/2022 ισοδυναμεί με αμφισβήτηση της νομιμότητας της κύριας συμφωνίας και της συμφωνίας συνεργασίας για την IGCC.

43 Στα σημεία 57 έως 63 της προσβαλλόμενης απόφασης, το συμβούλιο προσφυγών κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η απόφαση 16/2022 δεν παρήγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα τα οποία θα μπορούσαν να θίξουν τα συμφέροντα της προσφεύγουσας, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή της, και τούτο διότι, πρώτον, η νομική κατάσταση της προσφεύγουσας δεν ρυθμιζόταν από την απόφαση 13/2020 και στη συνέχεια από την απόφαση 16/2022, αλλά από τον κανονισμό 2017/2195, από τον οποίο προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν διέθετε δικαίωμα συμμετοχής στην πλατφόρμα IN· δεύτερον, δεδομένου ότι δεν υπήρχε τέτοιο δικαίωμα συμμετοχής δυνάμει της αποφάσεως 13/2020, δεν μπορούσε να θεωρηθεί ότι η απόφαση 16/2022 αφορούσε την προσφεύγουσα άμεσα και ατομικά· τρίτον, το γεγονός ότι η προσφεύγουσα είχε συμμετάσχει στο παρελθόν σε σχέδια δημιουργίας πλατφορμών ή σε σχετικές με αυτά συμβάσεις δεν ασκούσε επιρροή.

44 Το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι πρέπει να εξεταστούν από κοινού τα δύο σκέλη του δεύτερου λόγου ακυρώσεως και, ως εκ τούτου, να εξεταστεί προκαταρκτικώς το παραδεκτό του δεύτερου σκέλους, το οποίο αμφισβητεί ο ACER.

Επί του παραδεκτού του δευτέρου σκέλους, το οποίο αμφισβητεί ο ACER

45 Ο ACER θεωρεί ότι το δεύτερο σκέλος του δεύτερου λόγου ακυρώσεως είναι απαράδεκτο, καθόσον η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε αντίγραφα της συμφωνίας συνεργασίας για την IGCC και της κύριας συμφωνίας ως παραρτήματα του δικογράφου της προσφυγής της, αλλά αναφέρεται γενικώς και αορίστως στο περιεχόμενό τους.

46 Δυνάμει του άρθρου 21, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, το οποίο εφαρμόζεται στη διαδικασία ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου βάσει του άρθρου 53, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού του Δικαστηρίου και δυνάμει του άρθρου 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας, κάθε εισαγωγικό της δίκης έγγραφο πρέπει να περιέχει το αντικείμενο της διαφοράς, τους ισχυρισμούς και τα επιχειρήματα που προβάλλονται, καθώς και συνοπτική έκθεση των εν λόγω ισχυρισμών. Τα στοιχεία αυτά πρέπει να είναι αρκούντως σαφή και ακριβή ώστε να καθίσταται δυνατό στον μεν καθού να προετοιμάσει την άμυνά του, στο δε Γενικό Δικαστήριο να αποφανθεί επί της προσφυγής, χωρίς να χρειάζεται ενδεχομένως άλλα στοιχεία. Για να εξασφαλιστεί η ασφάλεια δικαίου και η ορθή απονομή της δικαιοσύνης είναι απαραίτητο, για να είναι παραδεκτή μια προσφυγή, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται να προκύπτουν κατά τρόπο συνακόλουθο και κατανοητό από το ίδιο το δικόγραφο (πρβλ. διάταξη της 28ης Απριλίου 1993, De Hoe κατά Επιτροπής, T-85/92, EU:T:1993:39, σκέψη 20 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, με το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να διευκρινίζεται σε τι συνίσταται ο λόγος ακυρώσεως στον οποίο στηρίζεται η προσφυγή και, ως εκ τούτου, απλώς και μόνον η αφηρημένη επίκλησή του δεν ικανοποιεί τις επιταγές του Κανονισμού Διαδικασίας. Ανάλογα στοιχεία απαιτούνται οσάκις προβάλλεται αιτίαση προς στήριξη λόγου ακυρώσεως (βλ. απόφαση της 25ης Μαρτίου 2015,

Βέλγιο κατά Επιτροπής, T-538/11, EU:T:2015:188, σκέψη 131 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία· διάταξη της 27ης Νοεμβρίου 2020, PL κατά Επιτροπής, T-728/19, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2020:575, σκέψη 64).

47 Στο πλαίσιο του δεύτερου σκέλους του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα, πρώτον, ισχυρίζεται ότι έχει συμβατικό δικαίωμα συμμετοχής στην πλατφόρμα IN βάσει της κύριας συμφωνίας και της συμφωνίας συνεργασίας για την IGCC. Δεύτερον, θεωρεί ότι το πλαίσιο υλοποίησης, το οποίο προσαρτάται ως παράρτημα στην απόφαση 16/2022, της στερεί εν τέλει το συμβατικό αυτό δικαίωμα. Τρίτον, εφαρμόζοντας κατ' αναλογίαν τη θέση του Γενικού Δικαστηρίου στις αποφάσεις της 11ης Ιουλίου 2007, Alrosa κατά Επιτροπής (T-170/06, EU:T:2007:220, σκέψη 39), και της 12ης Δεκεμβρίου 2018, Groupe Canal + κατά Επιτροπής (T-873/16, EU:T:2018:904, σκέψεις 22 έως 27), συνάγει ότι η απόφαση 16/2022 μετέβαλε ουσιωδώς τη νομική κατάστασή της.

48 Διαπιστώνεται ότι μια τέτοια επιχειρηματολογία είναι απολύτως σύμφωνη με το άρθρο 76, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας.

49 Το στοιχείο όμως που αμφισβητεί ο ACER αφορά το γεγονός ότι η προσφεύγουσα δεν προσκομίζει αποδείξεις όσον αφορά την πραγματική παραδοχή στην οποία στηρίζει την ως άνω επιχειρηματολογία, δηλαδή την ύπαρξη συμβατικού δικαιώματος συμμετοχής στην πλατφόρμα IN δυνάμει της κύριας συμφωνίας και της συμφωνίας συνεργασίας για την IGCC, καθόσον δεν προσαρτά ως παράρτημα στο δικόγραφο της προσφυγής της αντίγραφο των εν λόγω εγγράφων.

50 Πράγματι, η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε αντίγραφα των εν λόγω συμφωνιών ως παράρτημα στο δικόγραφο της προσφυγής της. Με το υπόμνημα απαντήσεως δικαιολόγησε την απουσία των αντιγράφων επικαλούμενη την περιπλοκότητα και την έκταση των εν λόγω εγγράφων καθώς και το άσκοπο της προσκόμισής τους, αλλά πρότεινε ωστόσο σχετικό αποδεικτικό μέσο. Κατόπιν μέτρου οργανώσεως της διαδικασίας, η προσφεύγουσα κοινοποίησε στο Γενικό Δικαστήριο αντίγραφο της συμφωνίας συνεργασίας για την IGCC καθώς και αντίγραφο της κύριας συμφωνίας.

51 Κατά το άρθρο 85, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα «αποδεικτικά στοιχεία προσκομίζονται και τα αποδεικτικά μέσα προτείνονται στο πλαίσιο της πρώτης ανταλλαγής υπομνημάτων» και, κατά την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου, «οι κύριοι διάδικοι μπορούν να προσκομίσουν αποδεικτικά στοιχεία ή να προτείνουν αποδεικτικά μέσα και με τα υπομνήματα απαντήσεως και ανταπαντήσεως, εφόσον δικαιολογήσουν την καθυστέρηση αυτή».

52 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δικαιολόγησε την καθυστερημένη πρόταση αποδεικτικών μέσων κατά την έννοια του άρθρου 85, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας υπογραμμίζοντας, κατ' ουσίαν, ότι θεώρησε ότι δεν ήταν αναγκαίο να αποδείξει την ύπαρξη του συμβατικού δικαιώματος συμμετοχής της στην πλατφόρμα IN.

53 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, ήδη με την προσφυγή της ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι η απόφαση 16/2022 έθιγε τα συμβατικά δικαιώματά της, όπως το συμβούλιο προσφυγών συνόψισε τον εν λόγω ισχυρισμό στο σημείο 44 της προσβαλλόμενης απόφασης. Το συμβούλιο προσφυγών όμως δεν αμφισβήτησε το υποστατό των εν λόγω συμβατικών δικαιωμάτων, αλλά απέρριψε το εν λόγω επιχείρημα ως αλυσιτελές, υπογραμμίζοντας στο σημείο 64 της προσβαλλόμενης απόφασης ότι η επίκληση του γεγονότος ότι η προσφεύγουσα είχε συμμετάσχει στο παρελθόν σε σχέδια δημιουργίας πλατφορμών ή σε συμβατικές ρυθμίσεις δεν μπορούσε να θέσει εν αμφιβόλω τις ειδικές διατάξεις του κανονισμού

2017/2195. Επομένως, η προσφεύγουσα μπορούσε ευλόγως να θεωρήσει ότι δεν όφειλε να αποδείξει την ύπαρξη των συμβατικών αυτών δικαιωμάτων, το υποστατό των οποίων δεν είχε αμφισβητηθεί από το συμβούλιο προσφυγών.

54 Συνεπώς, η ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε ο ACER πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ουσίας εξέταση του λόγου ακυρώσεως

55 Το άρθρο 28 του κανονισμού 2019/942, το οποίο φέρει τον τίτλο «Αποφάσεις υποκείμενες σε προσφυγή», διευκρινίζει στην παράγραφο 1 ότι κάθε «φυσικό ή νομικό πρόσωπο, συμπεριλαμβανομένων των ρυθμιστικών αρχών, δύναται να προσβάλει απόφαση που αναφέρεται στο άρθρο 2 στοιχείο δ), η οποία απευθύνεται σε αυτό ή απόφαση η οποία, παρότι έχει τον τύπο απόφασης που απευθύνεται σε άλλο πρόσωπο, αφορά άμεσα και προσωπικά το συγκεκριμένο πρόσωπο».

56 Δεδομένου ότι η ως άνω διάταξη θεσπίστηκε με πρότυπο τη διάταξη που αφορά την προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου και, ειδικότερα, το πρώτο σκέλος του τέταρτου εδαφίου του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, πρέπει να ερμηνευθεί υπό το πρίσμα της νομολογίας που αφορά τη διάταξη αυτή.

57 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, αφενός, η άσκηση προσφυγής ακυρώσεως, όταν ο προσφεύγων είναι φυσικό ή νομικό πρόσωπο, είναι δυνατή μόνον αν η προσβαλλόμενη πράξη παράγει δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα, ικανά να θίξουν τα συμφέροντα του προσφεύγοντος μεταβάλλοντας ουσιωδώς τη νομική κατάστασή του. Αφετέρου, όσον αφορά ειδικότερα την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως κατά πράξεως της οποίας το ως άνω πρόσωπο δεν είναι αποδέκτης, η εν λόγω απαίτηση συμπίπτει με τις προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, κατά τις οποίες η προσβαλλόμενη πράξη πρέπει να αφορά άμεσα και ατομικά τον προσφεύγοντα (πρβλ. απόφαση της 13ης Οκτωβρίου 2011, Deutsche Post και Γερμανία κατά Επιτροπής, C-463/10 P και C-475/10 P, EU:C:2011:656, σκέψεις 37 και 38).

58 Όσον αφορά την προϋπόθεση του άμεσου επηρεασμού, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η προϋπόθεση ότι η πράξη που αποτελεί το αντικείμενο της προσφυγής πρέπει να αφορά άμεσα ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, απαιτεί η εν λόγω πράξη να παράγει άμεσα αποτελέσματα έναντι της νομικής καταστάσεως του ιδιώτη και να μην αφήνει καμία εξουσία εκτιμήσεως στους αποδέκτες της, οι οποίοι είναι επιφορτισμένοι με την εφαρμογή της, καθόσον αυτή έχει καθαρά αυτόματο χαρακτήρα και απορρέει αποκλειστικά από ρύθμιση της Ένωσης, χωρίς εφαρμογή άλλων παρεμβαλλομένων κανόνων (βλ. απόφαση της 13ης Μαρτίου 2008, Επιτροπή κατά Infront WM, C-125/06 P, EU:C:2008:159, σκέψη 47 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

59 Όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον η πράξη αφορά ατομικά τον προσφεύγοντα, κατά πάγια νομολογία, φυσικό ή νομικό πρόσωπο άλλο από τον αποδέκτη μιας πράξεως δεν μπορεί να προβάλει ότι η πράξη αυτή το αφορά ατομικά, κατά την έννοια του άρθρου 263, τέταρτο εδάφιο, ΣΛΕΕ, παρά μόνον εάν η εν λόγω πράξη το επηρεάζει λόγω της ιδιαιτερότητας της περιπτώσεώς του ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπον ανάλογο προς την εξατομίκευση του αποδέκτη της πράξεως (απόφαση της 15ης Ιουλίου 1963, Plaumann κατά Επιτροπής, 25/62, EU:C:1963:17, σκέψη 223· βλ. επίσης απόφαση της 27ης Φεβρουαρίου 2014, Stichting Woonlinie κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-133/12 P, EU:C:2014:105, σκέψη 44 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

60 Πρώτον, επισημαίνεται ότι η αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης, βάσει της οποίας η νομική κατάσταση της προσφεύγουσας ρυθμίζεται απευθείας από τον κανονισμό 2017/2195 και όχι από τις αποφάσεις 13/2020 και 16/2022, δεν είναι ικανή να δικαιολογήσει το απαράδεκτο της προσφυγής.

61 Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι το άρθρο 22, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/2195 προβλέπει την υποβολή και την υιοθέτηση πρότασης σχετικά με το πλαίσιο υλοποίησης, η δε απόφαση 16/2022 στηρίχθηκε σε αυτή τη νομική βάση, η προσφεύγουσα είχε το δικαίωμα να αμφισβητήσει τη νομιμότητά της υπό τις προϋποθέσεις που διαλαμβάνονται στη νομολογία που μνημονεύεται στις σκέψεις 57 έως 59 ανωτέρω, ανεξαρτήτως του περιεχομένου του κανονισμού 2017/2195. Πράγματι, το γεγονός ότι, για τους λόγους που εκτίθενται στο πλαίσιο της απάντησης στον πρώτο λόγο ακυρώσεως, ο κανονισμός 2017/2195 δεν προβλέπει τη δυνατότητα συμμετοχής της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα IN αποτελούσε στοιχείο κρίσιμο για την επί της ουσίας εξέταση της προσφυγής, αλλά όχι για την εκτίμηση του παραδεκτού της.

62 Δεύτερον, όσον αφορά το ζήτημα αν το συμβούλιο προσφυγών όφειλε να διαπιστώσει ότι η απόφαση 16/2022 αφορούσε άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα, πρέπει, κατά πρώτον, να επισημανθεί ότι επί της ουσίας είναι ακριβής ο ισχυρισμός της προσφεύγουσας ότι είναι συμβαλλόμενο μέρος στην κύρια συμφωνία καθώς και στη συμφωνία συνεργασίας για την IGCC και ότι, όσον αφορά τη δεύτερη αυτή συμφωνία, αποτελεί «συμμετέχον μέλος», δηλαδή χρησιμοποιεί την IGCC για συμψηφισμό, και μάλιστα από τον Μάρτιο του 2012.

63 Δεύτερον, δεν αμφισβητείται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο στ', του πλαισίου υλοποίησης, όπως διαμορφώθηκε κατόπιν της έκδοσης της αποφάσεως 13/2020 και της αποφάσεως 16/2022, η IGCC αποτελεί σχέδιο υλοποίησης της πλατφόρμας IN.

64 Επιπλέον, η θέσπιση πλαισίου υλοποίησης της πλατφόρμας IN κατ' εφαρμογήν του άρθρου 22, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/2195 δεν κατέστησε άνευ σημασίας τις συμβάσεις στις οποίες η προσφεύγουσα είναι συμβαλλόμενο μέρος, δεδομένου ότι οι εν λόγω συμβάσεις εξακολουθούν να διέπουν τη λειτουργία της πλατφόρμας συμφώνως προς το πλαίσιο υλοποίησης. Επομένως, αφενός, από την ανάγνωση του προοιμίου της κύριας συμφωνίας, η οποία ισχύει για όλες τις προβλεπόμενες από τον κανονισμό 2017/2195 πλατφόρμες, προκύπτει ότι σκοπός της είναι να καθορίσει το πλαίσιο των αμοιβαίων υποχρεώσεων των μερών όσον αφορά την ανάπτυξη, τη συντήρηση και τη λειτουργία των πλατφορμών, σύμφωνα με τα πλαίσια υλοποίησης που θεσπίζονται δυνάμει του κανονισμού 2017/2195. Αφετέρου, όσον αφορά ειδικότερα τη συμφωνία συνεργασίας για την IGCC, στην παράγραφο 6 του προοιμίου της υπενθυμίζεται ότι η εν λόγω συμφωνία αποτελεί το σχέδιο υλοποίησης της πλατφόρμας IN και, στην παράγραφο 8 του προοιμίου αυτού, ότι πρέπει να είναι σύμφωνη με τον κανονισμό 2017/2195 καθώς και με το πλαίσιο υλοποίησης που θεσπίζεται κατ' εφαρμογήν του άρθρου 22, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού.

65 Τρίτον, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι από το πλαίσιο υλοποίησης, όπως αυτό προσαρτάται στην απόφαση 13/2020, δεν προέκυπτε σαφώς ότι η προσφεύγουσα δεν μπορούσε πλέον να συμμετέχει στην πλατφόρμα IN βάσει των συμβατικών δικαιωμάτων της και ότι, ως εκ τούτου, μπορούσε να θεωρήσει ότι η νομική της κατάσταση δεν επηρεαζόταν από την απόφαση 13/2020. Συγκεκριμένα, το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ι', του πλαισίου υλοποίησης (βλ. σκέψη 7 ανωτέρω) όριζε τότε ότι ως «ΔΣΜ μέλος» νοείται κάθε ΔΣΜ ο οποίος είχε προσχωρήσει στην πλατφόρμα IN, περιλαμβανομένων ρητώς των «ΔΣΜ των περιοχών [ελέγχου φορτίου-συχνότητας] τις οποίες εκμεταλλεύονται περισσότεροι ΔΣΜ διαφόρων κρατών μελών ή τρίτων χωρών» και το άρθρο 2,

παράγραφος 1, στοιχείο ιβ′, όριζε ότι ως «συμμετέχων ΔΣΜ» νοείται «κάθε ΔΣΜ μέλος που χρησιμοποιεί την πλατφόρμα IN προκειμένου να εφαρμόσει τη διαδικασία συμψηφισμού ανισορροπιών για τις εκούσιες ανταλλαγές ενέργειας εξισορρόπησης».

66 Επιπλέον, μολονότι, καθόσον το πλαίσιο υλοποίησης θεσπίστηκε βάσει του άρθρου 22, παράγραφος 1, του κανονισμού 2017/2195, η ακριβής έννοια των διατάξεών του έπρεπε να καθοριστεί υπό το πρίσμα του κανονισμού αυτού, μια τέτοια σύμφωνη με τον κανονισμό 2017/2195 ερμηνεία δεν μπορεί να θεωρηθεί ικανή να άρει κάθε αμφιβολία ως προς τη δυνατότητα της προσφεύγουσας να συνεχίσει να συμμετέχει στην πλατφόρμα IN βάσει των συμβατικών της δικαιωμάτων. Αφενός, το άρθρο 1 του κανονισμού 2017/2195 δεν είχε κατά τον χρόνο εκείνο αποτελέσει αντικείμενο ερμηνείας από τον δικαστή της Ένωσης. Αφετέρου, ο τρόπος με τον οποίο είναι διατυπωμένος ο κανονισμός αυτός μπορούσε να δημιουργήσει στην προσφεύγουσα την εντύπωση ότι είχε τη δυνατότητα να συνεχίσει να συμμετέχει στην πλατφόρμα IN. Τούτο δε διότι, μεταξύ άλλων, στο άρθρο 1, παράγραφος 2, δεν γίνεται αναφορά αποκλειστικά και μόνο στους ΔΣΜ της Ένωσης, η πλατφόρμα IN δεν εμπίπτει στην έννοια των «ευρωπαϊκών πλατφορμών για την ανταλλαγή τυποποιημένων προϊόντων ενέργειας εξισορρόπησης» που χρησιμοποιείται στο άρθρο 1, παράγραφος 6, ενώ στο άρθρο 23, παράγραφος 3, γίνεται αναφορά στις «τρίτες χώρες που συμμετέχουν στις ευρωπαϊκές πλατφόρμες».

67 Συναφώς, δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι η αμφιβολία αυτή ήρθη με τις άτυπες θέσεις της Επιτροπής και του ACER κατά την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης 13/2020. Αφενός, αρκεί να υπογραμμιστεί ότι το έγγραφο ενός αναπληρωτή γενικού διευθυντή της Επιτροπής της 1ης Ιουλίου 2020 προς ορισμένους ΔΣΜ, δεν αφορούσε το ζήτημα της δυνατότητας της προσφεύγουσας να συμμετέχει στις πλατφόρμες του κανονισμού 2017/2195, ήτοι τον αποκλεισμό των ΔΣΜ τρίτων χωρών –μεταξύ των οποίων και της Ελβετίας– από τα περιφερειακά συντονιστικά κέντρα του άρθρου 35 του κανονισμού 2019/943, και δεν περιείχε καμία αναφορά στον κανονισμό 2017/2195 ή στην πλατφόρμα IN. Αφετέρου, το έγγραφο της 24ης Νοεμβρίου 2021 του ACER προς το ΕΔΔΣΜ ηλεκτρικής ενέργειας, μολονότι αφορά μεν ρητώς το ζήτημα ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να συμμετέχει στις πλατφόρμες που προβλέπονται στον κανονισμό 2017/2195, εκδόθηκε μετά τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής ενώπιον του συμβουλίου προσφυγών κατά της αποφάσεως 13/2020.

68 Ο ACER έλαβε επισήμως θέση, αποκλείοντας ρητώς τη δυνατότητα συμμετοχής της προσφεύγουσας στην πλατφόρμα IN, το πρώτον με την έκδοση της αποφάσεως 16/2022. Πράγματι, στο άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο ι′, του πλαισίου υλοποίησης (βλ. σκέψη 10 ανωτέρω), αναφέρεται πλέον ρητώς ότι στην έννοια του «ΔΣΜ μέλους» εμπίπτουν μόνον οι ΔΣΜ στους οποίους εφαρμόζεται ο κανονισμός 2017/2195.

69 Κατά συνέπεια, κατόπιν της αποφάσεως 16/2022, η προσφεύγουσα δεν μπορεί πλέον να συμμετέχει στην πλατφόρμα IN δυνάμει της κύριας συμφωνίας και της συμφωνίας συνεργασίας για την IGCC. Επομένως, η απόφαση 16/2022 πρέπει να θεωρηθεί ότι στερεί από την προσφεύγουσα τη δυνατότητα άσκησης των συμβατικών δικαιωμάτων της και, ως εκ τούτου, παράγει άμεσα αποτελέσματα επί της νομικής καταστάσεώς της κατά την έννοια της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 58 ανωτέρω.

70 Ομοίως, πρέπει να θεωρηθεί ότι η απόφαση 16/2022 θίγει την προσφεύγουσα λόγω της ιδιαιτερότητας της περιπτώσεώς της ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τη χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο κατά την έννοια της νομολογίας που παρατίθεται στη σκέψη 59 ανωτέρω.

71 Συγκεκριμένα, όπως υπογραμμίστηκε στη σκέψη 63 ανωτέρω, δεδομένου ότι η IGCC αποτελεί, σύμφωνα με το ίδιο το πλαίσιο υλοποίησης, το σχέδιο υλοποίησης της πλατφόρμας IN, η προσφεύγουσα, ως συμμετέχουσα στην πλατφόρμα αυτή από το 2012, βρίσκεται σε διαφορετική κατάσταση σε σχέση με άλλους ΔΣΜ τρίτων χωρών, οι οποίοι δεν είχαν δικαίωμα τέτοιας συμμετοχής.

72 Επιπλέον, η προσφεύγουσα, ως μοναδικός ελβετικός ΔΣΜ, βρίσκεται σε διαφορετική κατάσταση από εκείνη των ΔΣΜ άλλων τρίτων χωρών, δεδομένου ότι η Ελβετία παρουσιάζει τη γεωγραφική ιδιαιτερότητα ότι περιβάλλεται, de facto, από χώρες μέλη της Ένωσης. Υπό το πρίσμα του αντικειμένου του κανονισμού 2017/2195, όπως διευκρινίζεται στο άρθρο 1, παράγραφος 1, του εν λόγω κανονισμού, ήτοι να καθορίσει «λεπτομερή κατευθυντήρια γραμμή για την εξισορρόπηση ηλεκτρικής ενέργειας, συμπεριλαμβανομένης της θέσπισης κοινών αρχών για την προμήθεια και την εκκαθάριση εφεδρειών διατήρησης συχνότητας, εφεδρειών αποκατάστασης συχνότητας και εφεδρειών αντικατάστασης, καθώς και κοινής μεθοδολογίας για την ενεργοποίηση εφεδρειών αποκατάστασης συχνότητας και εφεδρειών αντικατάστασης», πρέπει να γίνει δεκτό ότι πρόκειται για πραγματική κατάσταση η οποία χαρακτηρίζει την προσφεύγουσα σε σχέση με τους ΔΣΜ που βρίσκονται σε άλλες τρίτες χώρες.

73 Κατόπιν των προεκτεθέντων, συνάγεται ότι η απόφαση 16/2022 αφορούσε άμεσα και ατομικά την προσφεύγουσα και, ως εκ τούτου, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 57 ανωτέρω, παρήγε δεσμευτικά έννομα αποτελέσματα ικανά να θίξουν τα συμφέροντά της.

74 Επομένως, το συμβούλιο προσφυγών παρέβη το άρθρο 28, παράγραφος 1, του κανονισμού 2019/942, καθόσον έκρινε ότι η προσφυγή που ασκήθηκε ενώπιόν του ήταν απαράδεκτη.

75 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτός ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη απόφαση, παρέλκει δε η εξέταση του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

Επί των δικαστικών εξόδων

76 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Εν προκειμένω, δεδομένου ότι ο ACER ηττήθηκε, πρέπει να υποχρεωθεί να φέρει τα δικαστικά έξοδά του και να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της τελευταίας.

77 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη και τα όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Η Επιτροπή φέρει, επομένως, τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

1) **Ακυρώνει την απόφαση Α-009-2022 του συμβουλίου προσφυγών του Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία των Ρυθμιστικών Αρχών Ενέργειας (ACER) της 29ης Ιουνίου 2023.**

2) **Ο ACER φέρει τα δικαστικά έξοδά του καθώς και τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Swissgrid AG.**

3) **Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Škvařilová-Pelzl Nõmm Steinfatt

Kukovec Meyer

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Οκτωβρίου 2025.

(υπογραφές)